

## [Guldberg.]

havner i en orden, hvorefter det offentlige kommer til at støtte familier med normale og gode indtægter på bekostning af dem, der virkelig trænger til det. Derfor er vi også tilfreds med, at forslaget indeholder det loft, som er lagt ind, ud over den grundlæggende beregning; jeg er klar over, at der kan være visse problemer, visse enkeltheder også i pensionistområdet, men det behøver vi ikke at tale om her, det bliver der lejlighed til at drøfte nærmere.

Med hensyn til dette loft har der allerede været forskellige synspunkter fremme. Når man taler om et pludseligt ophør af boligstøtten ved en skattepligtig indkomst på 30.000 kr., kan der vist være grund til at sige, at det kan godt være, en skattepligtig indkomst på 30.000 kr. ikke regnes for så forfærdelig stor en indkomst alle steder i landet, men der er nu mange kredse her i landet, der ikke betragter en sådan indkomst som noget helt dårligt. Man skal også, når man ser på dette tal, gøre sig klart, at det vel svarer til indkomster, som måske er lidt forskellige — sådan er det jo desværre — men som er af en størrelse på 40.000-45.000 kr. brutto, tror jeg jeg kan sige uden at overdrive.

Derved kommer jeg også til, at den skattepligtige indkomst efter vor opfattelse er et helt urimelig dårligt mål for, hvad man kan pålægge folk af byrder. Der er så mange uretfærdigheder i forvejen i den nuværende skattelovgivning, og det er ikke særlig tiltalende, at man nu kan komme til yderligere at forøge disse uretfærdigheder med den forskelsbehandling, der opstår ved, at boligstøtten bliver knyttet til dette tal. Det giver også nogle uheldige tidsmæssige forskydninger, idet boligstøtten bliver afhængig af forrige års indkomst, så der ikke er forbindelse mellem familiens virkelige indkomst og den husleje, de kommer til at betale i det samme tidsrum. Dette, at det vedrører to perioder, kan altså både føre til, at folk får boligstøtte på et tidspunkt, hvor de egnetlig ikke behøvede den, og det kan også føre til, at andre mister den i kraft af, at de året før har haft en anden økonomisk stilling. Ikke alene den svingning, den enkelte kommer ud for — hvad der er noget, vi har drøftet

en hel del i forvejen, og som vi nu øger med dette forslag — skal nok give anledning til nogen utilfredshed; thi når folk får lejlighed til indbyrdes at sammenligne, kan der meget vel komme eksempler på, at familier med samme indkomst og samme husleje på samme tid får vidt forskellige boligtilskud. I det hele taget — og det er måske næsten det værste — må man vel konstatere, at hvis vi knytter boligstøtten til den skattepligtige indkomst, som vi her har gjort, så gør vi noget, der er næsten uforeneligt med progressiv indkomstbeskatning. Nu har vi i sidste uge haft en debat om den urimelige stigning af skatterne ved stigende indkomster og er enedes om, at nu skal der ske en lempelse heraf, men så må jeg gøre opmærksom på, at boligstøtteforslaget betyder en yderligere skærpelse af det problem, vi blev enige om at løse. Det betyder, at folk får endnu mindre tilovers til sig selv, når de stiger i indkomst; altså den skattemæssige virkning bliver yderligere forstærket af den ændring i boligstøtten, som her er foreslået.

Nu ved jeg godt, det er et princip, og man kan jo ikke altid føre et princip frem til det helt nøjagtige, men som almindeligt princip må man sige, at det tilskudssystem, vi her taler om, i virkeligheden ikke er egnet for det område, hvor den progressive beskatning sætter ind, og at man i virkeligheden burde sætte en grænse for den progressive beskatning af indkomster dér, hvor man mener det er rimeligt at boligstøtten hører op. Der er altså noget helt urimeligt og i virkeligheden helt ulogisk i at sige til de mennesker, som ligger på denne grænse, at de både er så dårligt stillede, at de skal have boligstøtte, og samtidig så velstillede at de kan betale progressive indkomstskatter. Jeg tror, boligministeren og folketinget med ham er enige om — det går jeg ud fra at vi er og at vi bliver — at med det gældende huslejeniveau kan det være nødvendigt at give boligstøtte også til familier, hvis indkomster ligger over den grænse, vi i dag har for den progressive beskatning. Og når vi så har vedtaget det, kommer finansministeren og siger til de samme mennesker, at de har en så høj indtægt og er så velstillede, at de udmærket godt kan betale mere end den almindelige